

A person wearing a purple headband and sunglasses is sitting in a blue boat on a river, with arms outstretched. The background shows a blue sky with white clouds and green trees along the riverbank.

RURRENABAQUE

BOLIVIA

Juste Feyza
2017

14/12/2017

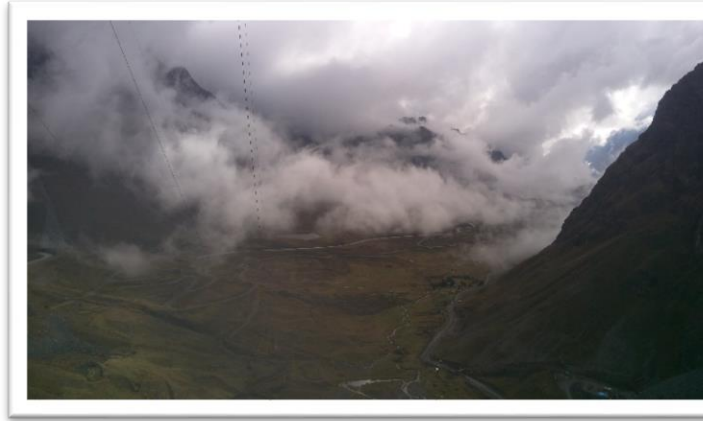
Sabah 5'te La Paz'dayım. Bolivya'nın başkenti.

Bugün meşhur Death Road ve Bolivya Amazonları için araştırma yapacak ve harita çizeceğim. Duşumu alıp kendime geliyorum ve yine La Paz sokakları.

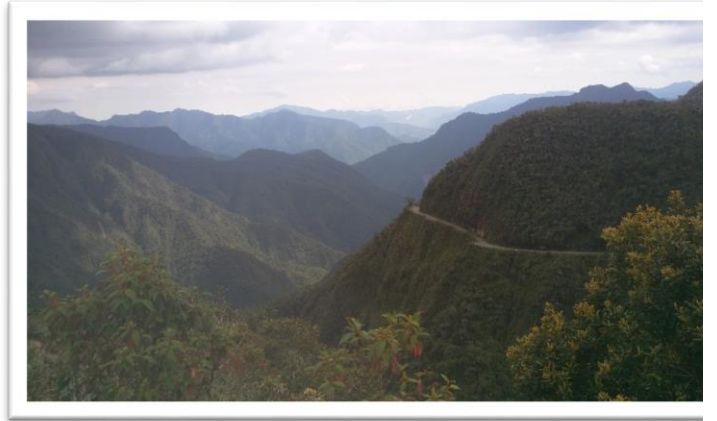
Turların olduğu bölgede rasgele giriyorum bir yere. Hani yoldan geçerken dikkatini çeken, sana sıcak gelen yerler olur bir şey ararken. Tam da hissettiğim gibi, istediğim her şeyi sağlıyor burası. Umarım her şey yolunda gider. Dışarda hem internete girebileceğim hem de kahvaltımı yapabileceğim bir yer bulup sarılıyorum telefona. Annem, babam, arkadaşlarım... Bolivya'nın gümüş işçiliği meşhur bu arada. Yerel doğal taşlarla da birleşince harika tasarımlar çıkıyor ortaya. Bir hediye alışverişi seansı daha yapıyorum oracıkta.

15/12/2017

Sabah beni almaya geliyorlar, her şeyimle hazırım. 07:15'te minibüse atlayıp diğer 5 kişi ile birlikte Death Road (El Camino del Muerte)'a gidiyorum. Sabahları zaten soğuk, hele ki 4700 metrede herhalde sıcaklık sıfıra yakındı. Vadinin tepesinde bulutların içinde alelacele kahvaltı ikram ettiler. Sonra kıyafetler servis edildi. Bisikletler hazırlandı ve vamos! Gitmeye hazırız.

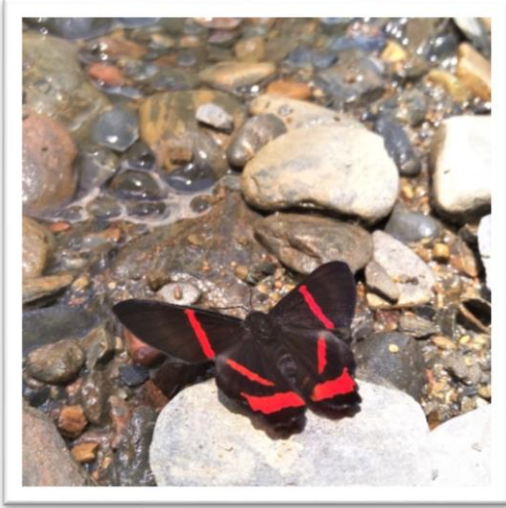
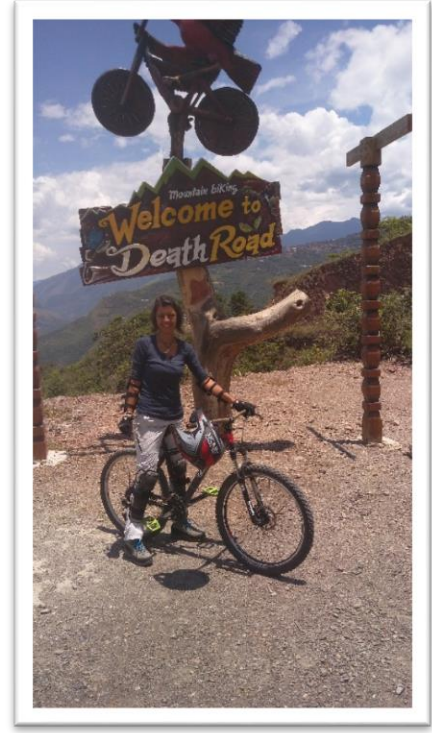
Kuzey Yungas yolunu yokuş aşağı yaklaşık 63 km gideceğiz. Biraz asfalt, bolca dağ taş. Hayatımda ilk defa dağda bisiklet sürüyorum. Hem de bu yolda! Kendi kendime cesaretimi takdir edip o yüksekliklerde olası tüm manzaraların keyfini çıkardım. İlk başlarda korktum ve ürkek davrandım ama bir süre sonra oldukça rahat hareket edebiliyorum haldeydim. Adrenalin dolu bir tecrübe oldu.

Yol boyunca El Camino del Muerte'de bisikletleriyle yol yapan ama yaptıkları hatalar sonucu hayatlarını kaybeden insanların hikâyelerini dinledim.

Çoğu, hatta tamamı kendi hataları nedeniyle uçurumdan aşağı yuvarlanmışlar. Yol da ismini buradan alıyor tabii.

Uyarılara kulak vermekte fayda var elbette, çünkü yol sizi içine çekiyor, kolaylıkla kontrolü kaybedebilirsiniz.

Bisikletle yol alırken kocaman kanatlarıyla kuş gibi süzülen en parlak maviye, kırmızıya, sarıya sahip kelekler çıktı hep karşıma, ama fotoğraf çekemediğim için onları ancak zihnimde saklayabiliyorum 😊

Diğerlerini beklerken karşıma çıkan bu güzellik hariç...

Öğlene doğru turumuzu Yolosa'da bitirdik. Yolosa'da bir hostelde öğle yemeğimiz hazır. Lezzetli köfteler ve makarna tabii. Buralarda diyet biraz unutulmuş olabilir.

Ama bir konu var ki bahsetmeden geçmemeliyim.

Bahsedip duruyoruz içimizdeki domuzdan. Biliyorum benim içimde de var. Kimseden farklı değilim. İşte bu içimdeki domuz son zamanlarda o doymak bilmez, belki açgözlü tavırla çıktı su yüzüne. Hiç hoş değil. Nerdeyse doymak bilmez hale geldim

ve kontrol etmeliyim. Sanırım alıştığım ya da bedenimin ihtiyacı olan besinlerden uzaklaştıkça bir doymama hissi ağır basıyor. Neye açım bilemiyorum. Ama içimdeki bu domuzla yüzleşmeliyim.

Yalapa'dan sonra herkes La Paz'a dönerken ben Rurrenabaque'ye devam etmek üzere Yalapa'da indim otobüsten. Hiç sosyal değilim bu aralar. Otobüsün gelmesini bekleyeceğim, kasaba bile diyemeyeceğim kadar küçük, karşılıklı caddenin iki tarafında minik dükkanlarda (kiasko) yemek satılıyor, hepsi o. Sepetlerine doldurdukları empanada, coco juice ve benzeri şeyler ile her dolmuşa, her otobüse koşan kızlar var bir de. Bir de kenarda çantasıyla dikilen, İspanyolca bilmeyen ve birileriyle –mecburen- iletişim kurmaya çalışan ben tabii ki.

Kolay değil, hiç değil.

Saat 16:30'da gelmesi gereken otobüs gelmiyor bir türlü.

Saat 17:00, gerilmeye başlıyorum. En azından şehire dönen son dolmuşu yakalarım umarım.

17:15, ağlamak üzereyim. Kimse yardımcı olmak istemiyor.

17:30, çaresizliği dibine kadar yaşarken otobüs görünüyor. Eski püskü bir otobüs olmasına bile aldırmadan bana ait olduğunu bildiğim koltuğa kurulum. Oturduğum an yaşadığım rahatlığı az çok tahmin edebilirsiniz.

Otobüs berbat halde ama en azından yol alıyor. Tangır tungur sallanan o eski püskü motorlu canavarın içinde ertesi günü düşünerek gece boyu yol alıyorum.

Bu arada Rurrenabaque'ye giden otobüslerin kötü bir şansı var. Yollar oldukça bozuk ve dar, aynı zamanda yağış miktarı yüksek olduğu için sürekli kazalar gerçekleşiyor, ölümle sonuçlanabilen. Oldukça eski otobüsler, hani bizim 1950'lerin Türk filmlerinde gördüğümüz cinsten; daracık toprak hatta çamur yollarda cambazlık yapıyorlar yol boyunca. Yol da kısa değil, en az 14 saatiniz var. Alternatifi ise bir uçak bileti alarak pırpır diye tabir ettiğimiz küçük uçaklarla, konforlu ve kısa bir yolculuk gerçekleştirmek. Ama kim ne yapsın konforu?

16/12/2017

Sabah 05:30, Rurrenabaque.

Şükürler olsun tek parçayım!

Buralarda otobüs için duraklama, yolcular için dinlenme gibi şeyler yok maalesef. Gece bir ara yolda bir sıkışıklık oldu, beş-on dakika otobüs durmak zorunda kaldı. Verdiğimiz tek mola buydu. Ve ben arabadan aşağı bile inmedim.

Bolivya'nın kuzeyine, Amazonlara açılan kapısına geldim.

Otobüste daha önce gözüme kestirdiğim, muhtemelen İngilizce konuşan tek çocuk sabah yanıma geldi. Aynı tuktuk'a (iki kişilik motor taksi) atlayıp merkeze doğru gittik. Merkezde, bölgedeki tek Fransız pastacısının, tur operatörünün tam karşısında yer alıyor oluşu, okunması gereken bir mesajdı benim için. "Fully baked" kahvaltımın sonra yolculuğun sarsıntısını atamamışken, tur saatini beklemem gerekiyordu.

Şimdiye kadar gözlemediğim kadarıyla Rurre* tam tropikal iklimde, basit ama keyifli bir yer. Hava şimdiden çok sıcak. Bir kez daha çantamda olması gereken şeyleri Peru'da bırakmış olduğum geliyor aklıma. Hala öğrenemedim!

Saat 09:30 gibi insanlar ortaya çıkmaya başladılar. Bu kez bir Faslı ve Fransız eşi ve bir Hollandalı ile seyahat halindeyim. Cipe atladık gidiyoruz. Faslı meğerse sarhoşmuş, ayrılmadan hemen önce bizim Fransız pastacının köpeğini öpmeye kalkmış. E tabi köpek de dudaklarından ısırılmış, pardon öpmüş 😊 Önce hastaneye uğruyoruz. Aşı vs. derken her şey yolunda. Ve yoldayız.

Yaklaşık iki saat boyunca arabayla Santa Rosa'ya doğru gidiyoruz. Öğle yemeği vakti.

Hemen sonrasında istikamet Yakuma Ulusal Parkı. Botlarımız bizi bekliyor. Daha doğrusu motorlu kanolarımız. Eşyalar yükleniyor ve işte Amazonlar. İki tarafım yemyeşil, tropik kocaman kuşlar ve kano.

Kendi gerçekliğimi yakalamam bazen zor oluyor.

Çok mutluyum! Tüm sıcağa ve sivrisineklere rağmen.

Tüm gün Amazon nehrinin bir kolu olan Rio de Serpientes (River of the Snakes) üzerinde (Yucamama) yol alıyoruz. Ağaçlarda sallanan bıcır bıcır maymunları görünce haşır neşir olmak için çektik kanoyu bir kenara.

Bir vakit hostelimize vardık.

Kesinlikle mutluyum! 😊

17/12/2017

Amazonlarda 2. Gün

Madidi Milli Parkı'nın içindeyiz. Amazonlarda bile insanoğlunun yerleşme çabasını ve sonucunda verdiği tahribatı görebiliyorsun. Maymunlar her sabah ve her yemek saatinde sağda solda hırsızlık peşindeler. Muz vermeye çalışan insanları da (çoğunlukla turistler) atlamayayım. Belirli saatlerde karaya yanaşan ve mutfaktan beslenen timsahlar da var. Denge

bozulmuş durumda. Ayrıca öğrendiğim kadarıyla sivrisinekler için kullandığımız spreyleyler, özellikle yakalanıp boyunlarına fotoğraf çektirmek için koydukları zavallı anakondaları bir saat içinde öldürüyormuş. Zararın büyüklüğünü düşünsene!

Bu sabah yerlilerin Pampas diye adlandırdıkları bataklık bölgelere gidiyoruz. Amacımız anakonda görmek ve umarım yolumuz kesişmez.

Önceleri oldukça tedirgin nereye basacağımı bilmezken sonradan pek rahatladım. Uçsuz bucaksız görünen “kara parçası” önümüzdeki bir iki ay içerisinde nehre karışacak. Bundan on yıl önce anakondaların cirit attığı bölgede yarattığımız kimyasal kıyım sonucu pek bir şey kalmamış. Ufukta kuşlar var sadece. Ve tabi sivrisinekler. Burada ikinci günümde üzerimde 50’den fazla ısırık var. Rehberimiz Francesco’ya sarıyorum, yoksa yalnız başım dertte.

Dönüşe geçiyoruz.

Komşumuz Avusturalyalı 7 kişilik aileden birisi kayıp! Panik sarıyor hepimizi bir anda. Bizi kamp alanına bırakıp bir ekip aramaya çıkıyor. Sanırım bir saati aşkın süre hepimiz ciddi anlamda korktuk. Neyse ki çocuk sağ salım bulundu da herkes derin bir nefes aldı.

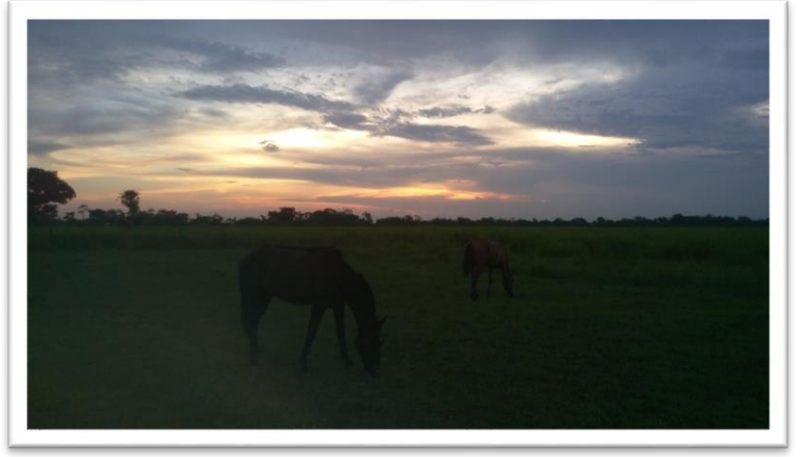

Öğleden sonra pirana yakalamaya diye açılıyorz botla. Sistemi hala anlamış değilim. Bu köşe pirana köşesi, bu köşe yunus köşesi gibi bir durum seziyorum. Suyun altında ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok lakin su kahverengi. Yemlerimizi takip sallıyoruz oltalarımızı ama tutabildiğimiz tek balık ufacık bir catfish, onu da Francesco yakaladı zaten 😊

Faslı çocuk çok gürültücü ve sabırsız olduğu için zaten şansımız pek azdı.

Oltalarla oyalanırken gün batımı saati geliyor ve nehrin daha ötesine yol alıyoruz. Sivrisinekler o kadar yordu ki kendime bir bira, bir dal da sigara ısmarlıyorum.

Gün batımı fena değil ama çok daha güzellerini gördüm. Akşam yemeği vesaire derken ne kadar sosyal olabileceğimi test ediyorum sanki. Hiç sohbetim yok!

Öğrendim ki bilmem ne dişi diye taktığım kolyem domuz dişi imiş. Pek manidar oldu. Belki “içimdeki domuz” mevzusunda bir nebze uyandırıcı olur. Kim bilir, belki de sadece bu yüzden çıkmıştır yoluma?

18/12/2017

Amazonlarda 3. Gün

Oda arkadaşımın dediğine göre gece boyunca uykumda konuşup durmuşum. Zaten tatsız ve yorucu bir uykuydu. Bu da demek oluyor ki kendime bile itiraf etmiyorum ne kadar yorulduğumu. Yoruldum!

Bugün programda yunuslarla yüzmek var. Sonrasında zaten yola koyulmalıyız. Hava kapalı, sonrasında ne getirir aşına değilim tabi.

Yine botlara atlayıp nehrin başka bir köşesine – bu köşe yunus köşesi olsun diyerek- yol alıyoruz. Yunuslar var evet, tatlı su yunusları ama bize pek yüz verecek gibi değiller. Fazla gürültücüyüz, her zamanki gibi. Bizim gürültümüz yetmezmiş gibi Avusturyalı aile de geliyor hemen ardımızdan. Şansımız yok denecek kadar az 😊 Atlıyorum suya. Normalde içini göremediğim suda endişeli olurum, bu kez umurumda değil. Biz sola gidiyoruz yunuslar sağa, yunuslar sola biz sağa derken aramızda herhangi bir temas olmadı, olmadı. Onlar yüzdü biz seyrettik, biz yüzdük muhtemelen onlar seyretti.

Köyümüze dönüp çantalarımızı derledik, karnımızı doyurup bindik yeniden bota.

Derken yağmur başlamaz mı?! Bilmiyorum ki burada yağmur nasıl yağar? Küçük sırt çantam sular içinde kaldı, saklayacak yerim yok. Her şeyim onun içinde! Cüzdanım, pasaportum, telefonum... Son günlerde bana ihanet eden kameram bile! Çaresizim, aklım Peru'da bıraktığım – hala neden bilmiyorum- su geçirmez çantamda!

Bir- bir buçuk saat o teknede ömrümden ömür gitti. Ya her şeyim ıslanır, bozulur, mahvolursa diye. Ama yapacak hiçbir şeyim yoktu. Yağmurluğumun kapüşonunu geçirip yağmuru izlemekten başka, sanki yetermiş gibi...

Nihayet karaya vardığımızda kuru bir yanım kalmamıştı. İsyanım pek büyüktü. Arabada devam edecek en az iki saatlik yolculuk için kuru kıyafetlerle değişim yaptım ama nafile. Sandığımdan kötü durumdayım. Arabaya eşyalarımızı yükleyip yola çıktık. Giderken yolda sadece toz vardı, dönerken çamur deryası. Vardığımızda arabanın tepesindeki sırt çantamdan sular damladığını görmeyeyim mi! Aklım başımdan gitti!

Kalmaya karar verdiğim hostelde tüm eşyalarımı, tamamı bana kalmış olan 5 yataklı yatakhaneye yaydım. Eşyalarımı kurutmak için tüm yaratıcılığımı kullanmam gerekti. Yan komşumdan da şampuan rica edip günler sonra sıcak duşumu aldım. Bir aydır yanımda taşıdığım Ersun oğlanın vişne likörünü diktim kafama. Gerçekten yoldaş olan Cey'e bir mesaj attım ve af diledim. Akşamım sonlanmak üzere. Yorgunluğumu atmak için debeleniyorum. Aklım bin parçalı bir puzzle. Parçalarsa birbiriyle uyumsuz.

19/12/2017

Yola çıkmaya hazırlanıyorum.

Önümde akşam 7'ye kadar harcanacak zaman var. Çantamı artık alışageldiğim şekilde toparlayıp kahvaltıya iniyorum. Kaldığım hostel Beni Nehri'nin hemen kıyısında. Çantamı bırakıp keşfe çıkıyorum. Ne var ne yok görmem lazım

Küçük bir yer Rurrenabaque. Her köşe başında tur operatörlerinin yer tuttuğu, belli ki pampas ve tropik hayatla ekonomisini çeviren bir şehir. Her şey oldukça sakin. Kimsenin acelesi yok. Yol boyu irili ufaklı dükkanlarda neredeyse hep aynı şeyler satılıyor.

Bir-iki saatlik keşiften sonra – ki bu aynı yerde 3-4 tur atmam demek- hava çok sıcak oluyor ve hostele geri dönüyorum. Okuduğum kitabı bitirmeme çok az kaldı, bundan daha iyi bir fırsat olamaz. Saat 4-5 gibi Mercado'nun birine dalıp karnımı doyurdum. Sonrası ise otobüs terminali, hazırlık ve yol.

14 saatlik macera otobüsüne binmeyiip uçağa mı atlasam diye düşünmedim değil, itiraf ediyorum. Ama böyle bir seyahatten macerayı çıkarırsam geriye ne kalır ki?

20/12/2017

Sabahın ilk ışıklarında yeniden La Paz.

Bu kez şehrin bambaşka bir ucunda, Villa Fatima'da otobüsten iner inmez bir elma kapıp başladım yürümeye. Tavsiye ile bulduğum kamera tamircisine uğramam lazım. Sırtımda sırt çantamla sanırım iki saate yakın yürüdüktan sonra pes edip atladım taksiye. Taksiye kadar öyle yollarda yürüdüm ki! La Paz'ın diğer yüzünü, belki de gerçek yüzünü görmüş oldum. Önce levazımatçılar, sonra çiçekçiler... Merkeze yaklaştıkça değişen insan görünümü... Kamera tamircisini buldum ama hüsrarla sonuçlandı. Ne 3-4 gün bekleyecek zamanım ne de 700 bolivianos param var verebilmek için. Soluğu terminalde aldım. Önce Coppacabana, sonra Cuzco. Saat 2'de otobüsüm var. Yemek için çantamı terminalde bırakıp merkezde daha önce keşfettiğim Chifa Paz'a doğru koşturuyorum. Bu kocaman şehirde damak tadıma göre bulabildiğim en iyi yerin bir çin lokantası olması beni düşündürüyor. Her yerde kızarmış bir şeyler, bol yağlı. Alelacele yemeğimi bitirip tekrar terminale dönüyorum. Yine yol.

Kesinlikle tek başımayım ve kimselere yanaşmak gelmiyor içimden.

Saat 18:30, Peru sınırındayız.

Yola devam.

Her iki otobüsümde de önüme kırık
dökük koltuklar denk geldi ve
kendimi sıkışmış hissediyorum.

Rahatsız.

Eve az kaldı!

